

2. Do zeszytu kontroli trucizn należy wpisywać kolejno wszystkie przychody i rozchody trucizn.

3. Wpis dotyczący przychodu powinien zawierać datę przychodu, nazwę trucizny, jej ilość oraz oznaczenie jednostki, od której truciznę otrzymano.

4. Wpis dotyczący rozchodu powinien zawierać datę rozchodu, nazwę trucizny, jej ilość i cel zużycia.

§ 19. Książki trucizn, zeszyty kontroli trucizn, ogólne kartoteki materiałowe w części dotyczącej trucizn oraz dokumenty dotyczące przychodu i rozchodu trucizn należy przechowywać przez okres trzech lat, licząc od daty dokonania ostatniego wpisu.

§ 20. 1. W razie stwierdzenia niedoboru trucizny, a także w razie stwierdzenia nadwyżki, kierownik zakładu sporządza protokół, w którym należy wskazać i wyjaśnić czas, okoliczności i przyczynę powstania niedoboru bądź nadwyżki.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, podpisują kierownik zakładu, a także inne osoby, które brały udział w wyjaśnieniu sprawy.

3. Odpis protokołu kierownik zakładu obowiązany jest niezwłocznie przesłać jednostce sprawującej nadzór nad danym zakładem oraz właściwemu miejscowo wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu (inspektorowi sanitarnemu miasta wyłączonego z województwa).

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się, gdy stwierdzony niedobór nie przekracza normy ubytków naturalnych obowiązującej dla danego zakładu.

5. Protokół, o którym mowa w ust. 1, stanowi podstawę do dokonania odpowiednich wpisów do kartoteki (książki, zeszytu kontroli) trucizn.

Rozdział 3.

Zasady postępowania organów kontroli nad substancjami trującymi.

§ 21. Kontrolę przestrzegania ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) i przepisów na jej podstawie wydanych sprawują wojewódzcy inspektorzy sanitarni (inspektorzy sanitarni miast wyłączonych z województw), zwani dalej „organami kontroli”.

§ 22. 1. W związku z przeprowadzoną kontrolą organ kontroli ma prawo:

- 1) wydać tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu substancji trujących lub mieszanin zawierających takie substancje,
- 2) tymczasowo zabezpieczyć zakwestionowane substancje trujące, a także dotyczące ich księgi i dokumenty.

2. Zabezpieczenia dokonuje się przez umieszczenie zakwestionowanych przedmiotów w jednym z pomieszczeń kontrolowanego zakładu, opieczetowanie ich i oddanie pod dozór odpowiedzialny kierownikowi tego zakładu bądź przez

złożenie takich przedmiotów na przechowanie poza kontrolowanym zakładem na koszt tego zakładu.

§ 23. 1. Kontrolę przeprowadza się w obecności kierownika zakładu lub osoby przez niego wyznaczonej.

2. Kontrolę przeprowadza się w dniach i godzinach, w których zakład kontrolowany jest czynny.

3. Jeżeli organ kontroli poweźmie uzasadnione podejrzenie, że w zakładzie prowadzącym sprzedaż substancji trujących są naruszane obowiązujące w tym zakresie przepisy, kontrola może być przeprowadzona w każdym czasie.

§ 24. 1. Próby substancji trujących pobiera się w ilości potrzebnej do przeprowadzenia badań laboratoryjnych.

2. Jeżeli nie zostaje wydany tymczasowy zakaz wprowadzania do obrotu substancji trującej, z której pobrano próbę, organ kontroli opakuje i pozostawia w kontrolowanym zakładzie kontrolną próbę w ilości odpowiadającej pobranej próbce.

3. Pobrane próby i kontrolne próby należy opakować w sposób uwzględniający właściwości danej substancji oraz zapewniający ich identyfikację.

§ 25. 1. Z czynności kontroli sporządza się na miejscu protokół w dwóch egzemplarzach, który podpisują organ kontroli oraz kierownik zakładu kontrolowanego lub pracownik przez niego wyznaczony.

2. Protokół powinien zawierać opis faktów stwierdzonych w czasie kontroli oraz wydanych tymczasowych zarządzeń.

3. Protokół w części dotyczącej pobrania prób powinien w szczególności określać rodzaj i ilość pobranych substancji trujących, źródła ich zakupu oraz inne dane mogące ułatwić identyfikację substancji pobranych do zbadania.

4. Osoby obecne przy kontroli z ramienia kontrolowanego zakładu mają prawo zamieszczać w protokole swoje uwagi.

5. Jeden egzemplarz protokołu pozostawia się w kontrolowanym zakładzie za pokwitowaniem.

§ 26. W każdym przypadku stwierdzenia uchybień organ kontroli przesyła jednostce sprawującej nadzór nad kontrolowanym zakładem odpis protokołu z przeprowadzonej kontroli.

§ 27. W razie stwierdzenia niewykonania zarządzeń kontrolnych organ kontroli stosuje środki przymusu przewidziane w przepisach o postępowaniu przymusowym w administracji i powiadamia o tym jednostkę sprawującą nadzór nad zakładem.

Przepis końcowy.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. B. Bednarski

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lutego 1964 r.

w sprawie zgłaszania przypadków zachorowań, podejrzeń o zachorowania i zgonów na choroby zakaźne.

Na podstawie art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy zgłaszania przypadków zachorowań na choroby zakaźne, podejrzeń o takie zachoro-

wania, zgonów z powodu chorób zakaźnych oraz zgonów, co do których zachodzi podejrzenie, że nastąpiły z powodu choroby zakaźnej, zwanych dalej „przypadkami”.

2. Zgłoszenia przypadku dokonuje się natychmiast po powzięciu o nim wiadomości.

§ 2. 1. Z zastrzeżeniami określonymi w ust. 2—4 do zgłaszania przypadków są obowiązani:

- 1) kierownicy zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej, klinik akademii medycznych i działów klinicznych instytutów naukowo-badawczych podległych Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, a także kierownicy placówek terenowych tych zakładów, jeżeli są położone poza miejscowościami, w których zakłady te mają siedziby — w odniesieniu do chorych przyjmowanych do tych zakładów oraz chorych i pracowników przebywających w tych zakładach,
- 2) kierownicy zakładów opieki zdrowotnej otwartej i stacji pogotowia ratunkowego, a także kierownicy placówek terenowych tych zakładów, jeżeli są położone poza miejscowościami, w których zakłady te mają siedziby — w razie stwierdzenia przypadku w czasie udzielania świadczeń,
- 3) lekarze, starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki i położne — w razie stwierdzenia przypadku w czasie wykonywania zawodu poza zakładami społecznymi służby zdrowia,
- 4) organy Milicji Obywatelskiej, sekretarze biur gromadzkich rad narodowych i soltysi — w razie stwierdzenia przypadku w czasie wykonywania czynności urzędowych,
- 5) kierownicy zakładów pracy, przy których nie działają zakłady leczniczo-zapobiegawcze — w odniesieniu do osób zatrudnionych w tych zakładach, a kierownicy zakładów nauczania, wychowania lub opieki, hoteli, domów wczasowych, schronisk turystycznych, ośrodków turystyczno-wypoczynkowych i placówek wczasów letnich — ponadto w odniesieniu do osób przebywających w tych zakładach lub uczęszczających do nich,
- 6) kierownicy statków morskich i śródlądowych oraz statków powietrznych — w odniesieniu do osób znajdujących się na pokładzie takiego statku.

2. Osoby określone w ust. 1 pkt 1—3, które zgłosiły przypadek podejrzenia o zachorowanie lub zgon, co do którego zachodzi podejrzenie, że nastąpił z powodu choroby zakaźnej, a następnie ustaliły rozpoznanie choroby zakaźnej, są obowiązane zgłosić dodatkowo przypadek zachorowania lub zgonu.

3. Organy i osoby określone w ust. 1 pkt 4 dokonują zgłoszeń stosownie do wytycznych, wydawanych każdorazowo przez właściwych miejscowo powiatowych (miejskich, dzielnicowych) i portowych inspektorów sanitarnych w wypadkach, gdy sytuacja epidemiczna tego wymaga.

4. Organy i osoby określone w ust. 1 pkt 4 i 5 nie zgłaszają takich przypadków, co do których jest im wiadome, że zostały już zgłoszone przez osoby określone w ust. 1 pkt 1—3.

§ 3. Osoby określone w § 2 ust. 1 pkt 1—3 zgłaszają przypadki na formularzu według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego oraz do przychodni lub ośrodka zdrowia, właściwych ze względu na miejsce stwierdzenia przypadku.

§ 4. 1. Organy i osoby określone w § 2 ust. 1 pkt 4—6 zgłaszają przypadki osobiście lub przez osoby przez nich wyznaczone albo telefonicznie do najbliższej położonej przychodni, ośrodka zdrowia lub stacji pogotowia ratunkowego.

2. Kierownicy statków morskich i powietrznych zgłaszają ponadto drogą radiową przypadki stwierdzone w czasie podróży do portowego inspektora sanitarnego właściwego dla portu, do którego statek zmierza.

§ 5. Zakłady określone w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2, z wyjątkiem przeznaczonych dla chorych zakaźnie, a także złoźki oraz wykonujący prywatną praktykę lekarze, starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki i położne są obowiązani prowadzić rejestr zgłaszanych przypadków według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej oraz okazywać ten rejestr organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej na każde ich żądanie.

§ 6. Zakłady bądź komórki organizacyjne opieki zdrowotnej zamkniętej, przeznaczone dla chorych zakaźnie, przesyłają do właściwych ze względu na ich siedziby powiatowych (miejskich, dzielnicowych) lub portowych inspektorów sanitarnych na formularzach według wzorów ustalonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej:

- 1) potwierdzenie przyjęcia chorego zakaźnie lub podejrzanego o chorobę zakaźną,
- 2) zawiadomienie o odmowie przyjęcia osoby skierowanej na leczenie lub obserwację,
- 3) potwierdzenie pierwotnego rozpoznania, z którym chory przybył do zakładu,
- 4) zawiadomienie o zmianie pierwotnego rozpoznania,
- 5) zawiadomienie o wypisaniu chorego z zakładu oraz
- 6) zawiadomienie o zgonie chorego zakaźnie.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. B. Bednarski

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Łączono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”. Warszawa, ul. Tamka 3.
